

Van Theresienstadt naar Auschwitz: scheiding van vader

In September 1944 werd Hannelore's vader op transport gezet.

Papa was al met veel andere mannen de z.g. 'Schleusse' gepasseerd. De 'Schleusse' was de noordelijke buitenkant van de Hamburger Kaserne. In de tunnelpoort stonden 'prominente' bewakers van de Joodse 'Prominenz' van Theresienstadt, die de namen van de passerende personen, die op transport gingen, afstreepten. Buiten, aan de noordkant van de Hamburger kaserne waren de rails, waar reeds de veewagens met de locomotief klaar stonden voor het transport. In front van de wagons liepen de hoge SS-officieren en ook 'Oberscharführer' Rahm, op en neer. Dat was dus de 'Schleusse'. Als er iemand van de lijst gemist werd, werd alles naar die persoon doorzocht. Als dat niets opleverde, moesten er zo veel anderen i.p.v. deze persoon mee op transport als repressaille. Vanaf de poort, die bij het binnenhof begon, mochten wij, die niet-transportgangers nooit komen...

De veewagens stonden klaar om onze mannen te vervrachten. Mama was helemaal uit haar doen van verdriet en ellende. Ze stelde voor, dat ik, als blond, leuk uitziend meisje, met overall en rode hoofddoek (de kampkleding) zou coute que coute moeten proberen door de 'Schleuse' te komen tot bij de treinen waar 'Oberscharführer' Rahm stond. Ik zou bij hem een goed woord voor Papa moeten doen: dat Papa 'Frontkämpfer' (Front soldaat) met onderscheiding van het 'Eiserne Kreuz' in de Eerste Wereldoorlog was geweest, etc., etc., teneinde Papa uit dit transport te halen. Het was bij doodstraf verboden om bij de treinen te komen, zoals ik al eerder verteld heb, en de 'Schleuse' was voldoende bewaking om het te beletten.

Het moment van de grote innerlijke tweestrijd die ik voelde, staat mij nog levendig voor de geest. Ik heb lange jaren na de oorlog nog herhaaldelijk nachtmerries van dit moment in mijn leven gehad. Het moment dat ik steeds weer opnieuw beleefde. Meerdere keren nam ik een aanloop om te volbrengen, wat Mama zo graag wilde. Iedere keer kwam ik onverrichter zake weer terug en vond ik mezelf heel laf. Ik had niet de moed voor deze onderneming en wist ook dat het tot niet-slagen of zelfs tot erger, n.l. tot mijn dood had kunnen leiden. Het was een nachtmerrie voor ons allemaal. Zo gingen uren voorbij. De veewagens met onze mannen: vaders, broers en echtgenoten zetten zich op die trieste ochtend van 28 september 1944 in beweging, richting Auschwitz. Ik meen dat het wel enkele duizenden mannen geweest kunnen zijn. De meesten van hen – waaronder ook mijn vader – zijn na aankomst in Auschwitz, op 30 september 1944 in de gaskamers van Auschwitz vergast.

Uit de schriftelijke herinneringen "Zolang er nog tranen zijn" met toestemming van de auteur - Hannelore Grünberg, P. 95, 96